

Csapucha Rudolf

A kincs I. (részlet)

Mikor a szőke, vékony, magas fiú kilépett a lépcsőházajtón, körülnézett az előtte elnyúló téren, amit négyemeletes házak öleltek körbe. A tavaszi szünet vége felé jártak. Abban az évben korán beköszöntött a várva várt jó idő, délelőtt 10 óra magasságában már szinte ereje volt a napnak. A fiú a kezében egy nagy szelet cukroszsíros kenyeret tartott, melybe hatalmasat harapott. Nagy nehezen kezdte forgatni a szájában a falatot. A tér közepén, a homokozóban a fiúk és a lányok várat és különböző kis figurákat építettek. Távolabb egy rozoga padon nagyobb legények ücsörögtek. Igazából őket kereste. A kora miatt ugyan nem, de magassága okán már régen kilógott a hasonló korú fiatalok közül. Mikor 6 évvel ezelőtt Miklós napján az ősz szakállú meghozta őt a családba, a rokonságot már akkor is ledöbbsentette hosszúsága. Később, mikor már a vele egykorúakkal játszott és próbálta eltölteni velük szabadidejét, állandóan csúfolták társai. Előbb zsiráfnak, majd csontváznak nevezték. Végül a Csonti név ragadt rá. Minél jobban tiltakozott, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy ez lesz a beceneve.

Még egy nagyot harapott a kenyérből, majd határozott mozdulatokkal elindult a homokozó felé. A területre belépve módszeresen taposta szét, vagy rúgta fel a már megépített tornyokat, figurákat. Távolabbról - ott ahol a nagyobbak állomásoztak - tapsvihart és éljenzést lehetett hallani. Csonti elégedetten és büszkén sétált oda hozzájuk.

- Bemelegítésnek jó lesz - szólalt meg egy rövidre nyírt, vörös hajú fiú, majd a félig leégett cigarettájából mélyet szippantott.

- Ma is lesz biztos valami akció, Csonti - vette át a szót egy karvalyorrú. Sötét fekete haja a válláig ért. A szemébe szökő hajtincseket hátra húzta, majd így folytatta: - Jobban teszed, ha felveszed a kiképző cipődet!

A vékony fiú sarkon fordult, és elindult a lépcsőház ajtaja felé, ám hirtelen megtorpant. Mélyet szippantott a levegőből, oldalra fordult, útja pedig a homokozóba vezetett, ahol újra szétrombolta a frissen készített építményeket. A közeli padról felállt egy idős úr, és a homokozóból távozó Csonti mellé lépett. A férfi nagy erővel megragadta a fiú karját, közel hajolt hozzá és a fülébe súgta:

- Gonosz egy gyerek vagy te, fiacskám. Nagyon gonosz. De meglásd, amit anyád, apád nem ért el a nevelésedben, azért kárpótol majd az élet. Azt hiszem bőven lesz benne részed.

Az úr a szabadulni próbáló fiú kezét elengedte, és lassan elsétált.

Ahogy Csonti az ajtó irányába haladt, felpillantott a harmadik emeletre, hiszen hangos üvöltés rázta meg a környéket. Pár másodperccel később kivágódott az érintett lakás ablakának mindkét szárnya.

- Te mocskos kis szajha. Te ribanc – ordított tovább a férfi – már megint tésztát akarsz lerakni elém?

Méretes fazék repült az emeletről lefelé, a zuhanás közben elhagyva a benne lévő szélesmetéltet. Kicsivel később egy tányér is úgy repült lefelé, akár egy ufó. Az edény és a tányér nagy csörömpöléssel ért földet, a tésztadarabok pedig fennakadtak a közeli tölgy bimbózó hajtásain. Csonti mellett egy középkorú nő haladt el, felnézett az ablak irányába majd félhangosan megszólalt:

- Megint kezdődik...

A vékony fiú szaporázni kezdte lépteit, majd pár perc múlva már a lábán egy hatalmas bakancssal lépett ki a lépcsőház ajtón. Elhaladt a homokozó mellett – a bent játszó gyerekek rettegve lesték minden mozdulatát – és odafutott a padhoz, a fiú csapathoz, akikhez idő közben csatlakozott egy kövér, hosszú szemű legény is. A bandához érkezett egy magas, kisportolt srác is, aki barátságosan megveregette a fiúk hátát, majd rekedtes hangon megszólalt:

- Na csá! Lesz valami akció ma is?

- Ott a sarkon. FigyeljeteK csak – a hosszú hajú az épülettömb széle felé mutatott, s folytatta –

már jön is az akció! Úgy ahogy szoktuk. Rendben?
- mondta, majd Csonti felé nézett.

- Tiszta sor – a vékony legény lehajolt.

Feszésre húzta cipőfűzőit és a földhöz veregette talpait. Közben a kiszemelt három fiatal nevetgélve, jókedvűen közeledett a homokozó felé. A karvalyorrú Csontira nézett, majd szólt neki:

- Most!

Az zsebre rakta kezeit, és a földet bámulva hanyagul elindult. Mikor a közelükbe ért, nagyot lendített a lábán és teljes erejéből bokán rúgta a hozzá legközelebb álló fiút, a másikat pedig leköpte. A hirtelen támadás teljesen ledöbbsentette az amúgy jókedvű társaságot. A pillanatnyi sokk után azonban egyikük kezét lendítve Csonti után kapott.

- Te kis görcs – ordította – mit képzelsz magadról?

Az egyik kéz követte a másikat, a dühös sértett, nevelő célzattal megpróbált egy pofont kiosztani, ám akciója kudarcba fulladt, hiszen tenyerét a levegőben egy erős szorítás akadályozta. A hosszú hajú, karvalyorrú a szemébe nézett, közel hajolt hozzá és beleordította fülébe:

- Mit akarsz, mi? Bántani akartad ezt a törékeny gyereket?

Ami ezután következett, az a három idegen számára örökre emlékezetes maradt. Hiszen esélytelenek voltak a náluk erősebb, izmosabb fiúkkal szemben. A verés után nagy nehezen

feltápáskodtak és futásnak eredtek.

- A mai tornaórának ezennel vége – ropogtatta meg ujjait a vörös hajú fiú. Megelégedve, szemüket lecsukva élvezték a Nap lágyan melegítő sugarait, mikor a vörös újból megszólalt:

- Fél füllel úgy hallottam, hogy Jega, Téglá meg Rozsdás valami kincs után akarnak kutatni.

- Valamit hallottam én is – vette át a szót a hosszú hajú – azt hiszem, a barlangba indulnak...Talán...

- Ez egy hülyeség – szólt bele a harmadik – semmi, de semmi nincs ott. Ez csak egy kitalált mendemonda lehet. Meg aztán ha lett volna, vagy lenne ott valami, azt már régen elhozták volna onnan.

- Lehet – zárta le a beszélgetést a vörös.

A pad mellett, a kis köveket rugdosó Csonti fejében azonban más gondolatok jártak. Eltelt a szünet, ám hamar megjött a nyár és vele a hosszú iskolamentes időszak. Csonti a kincs gondolatával feküdt és kelt minden áldott nap. Mint valami rejtélyes varázsszőnyeg repítette őt el álmában a világ végére is. Oda, ahol volt kincs, volt pénz. Megcsörgette az apró fémdarabokat vagy meglengette a papírpénzt, és a lába előtt hevert minden és mindenki. Az álmok rendszeresen visszatértek, és már napközben is a hatalmába kerítette a pénz utáni sóvárgás, a jólét gondolata, melyet a kincs által könnyen elérhetne. Elhatározta hát, hogy az álomból valóságot kreál, ehhez csak figyelnie, fülelnie és harcolnia kell...